

ganske eftertrykkeligt ude omkring i Kommunerne. Thi Forholdet er dette, at hvis vi ikke ude omkring i Kommunerne vil være lige saa hjerteløse overfor de arbejdsløse, som Flertallet i denne Sal var det ved Gennemførelsen af Ændringerne, vil vi blive nødt til at paatage os adskillige Byrder ved for Kommunens egen Regning at støtte disse Mennesker. Det har været ganske nødvendigt, al den Stund Understøttelserne til arbejdsløse er meget lav, saa lav som 12 Kr. om Ugen. Derfor har selvfølgelig Kommunalbestyrelserne været nødt til at hjælpe de Folk gennem Hjælpekasserne eller paa anden Maade.

Jeg nævnte Hjælpekasserne og vil da lige berøre dette, at da Hjælpekasseloven i Fjor blev revideret, eller rettere ført tilbage til den oprindelige Affattelse, hvad Statens Tilskud angaar, paaførte man Kommunerne en yderligere Udgift. Det medførte en yderligere Anspændelse af Kommunernes Ydeevne. I Stedet for at udgøre en Trediedel af Hjælpekassernes Udgifter, er Statstilskuddet nu stærkt begrænset, idet Staten ikke giver mere end 1 Mill. Kr. til Deling mellem Hjælpekasserne her i Landet. De socialdemokratiske Medlemmer af det Udvalg, som behandlede dette Lovforslag, rettede en meget kraftig Anmodning til Ministeren om at bringe den sociale Lovgivning à jour. Thi Forholdet er dette, at Rammerne for den sociale Lovgivning bl. a., hvad Understøttelsen til Enkers Børn angaar, var sprængt. De Beløb, der fastsattes ved Enkebørnslovens Givelse, svarer slet ikke til de økonomiske Forhold nu for Tiden. Vi anmodede derfor den højtærede Minister om at bringe denne sociale Lovgivning mere i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han agter at forelægge noget Forslag i saa Henseende, og hvis det er Tilfældet, haaber jeg, at han heller ikke vil forglemme Enkemændenes Børn, for det er klart, at de Enkemænd, der sidder tilbage med en Flok uforsørgede Børn, er lige saa uheldigt stillet, ja, i visse Tilfælde endogsaa uheldigere stillet end Enker, som sidder tilbage med uforsørgede Børn. Kommunerne maa paatage sig store Udgifter til Løsningen af disse sociale Opgaver, og Regeringen har paalagt dem yderligere Byrder ved at forringe Tilskuddene i Kraft af Hjælpekasseloven. Jeg haaber, at Staten maa forstaa, at det er dens Pligt at tage et Tag med i Arbejdet, at deltage stærkere i Udgifterne paa det sociale Omraade, end den gør for Tiden.

Under denne Finanslovdebat er der talt adskillige Ord om den Aldersrentelov, som

skal træde i Kraft til 1. April. Mange beretigede Anker er blevet fremsat mod denne Lov. Jeg slutter mig fuldt ud til de Udtalelser, der blev fremsat bl. a. af de ærede Medlemmer Hr. Brochmann og Hr. Holger Larsen i deres korte Bemærkninger i Aftes. Men der er endnu et Punkt, jeg vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, og jeg beder ham tage under velvillig Overvejelse, hvad jeg her siger. Naar Aldersrenteloven træder i Kraft, vil Folk, som gennem et arbejdsomt og nøjsomt Levned har sammensparet sig et Par Skillinger, og som nu ifølge denne Lov kan faa Understøttelse, blive hjulpet. De vil faa en efter min Mening velfortjent Belønning. Men Belønningen gives dem paa Bekostning af de allerfattigste i vort Land, de allerfattigste af de gamle. Den Opfordring, jeg vil rette til Indenrigsministeren, er da denne, om han ikke mener ved Udsendelsen af det Cirkulære, som ærede Medlemmer i Aftes mente, der kunde lægges en hel Del ind, at kunne rette en Del paa de Skavanker, man forhaabentlig ogsaa fra anden Side er blevet opmærksom paa klæber ved Loven. Det Ønske, jeg vil fremsætte, angaar en Bestemmelse, som findes i Lovens sidste Paragraf, der indeholder Overgangsbestemmelser.

Det hedder her: at de Folk, der oppebærer Aldersunderstøttelse ved Lovens Ikrafttræden, begynder med efter Aldersrenteloven at oppebære det Beløb, de modtog, den Gang de begyndte at faa Aldersunderstøttelse. Jeg forstaaer denne Paragraf saaledes, at den rummer den humane Bestemmelse, at en Mand eller Kvinde mellem 70 og 80 Aar, som mulig har begyndt at oppebære Aldersunderstøttelse, da vedkommende var et Par og trede Aar, bliver straks sat ned til den allerlaveste Sats. Naar saadanne gamle, som vi vist alle kan være enige om er afkræftede og svækkede Mennesker, faar den allerlaveste Understøttelse, vil de faa en lavere Understøttelse end de Folk, jeg nævnte før, der i Kraft af, at de havde en lille Kapital eller har haft stærkere Helbred og bedre Arbejdsevne, har været i Stand til at klare sig selv indtil 67—68 Aars Alderen. Gamle Mænd og Kvinder, som nu er mellem 70 og 80 Aar, bliver straks sat ned paa den laveste Skala for Understøttelse. Det er muligt, at Ministeren ikke i Cirkulæret kan dispensere saa stærkt, som det her vil være nødvendigt, men saa vil jeg henstille, om der ikke kunde foretages en Ændring i Loven paa dette Punkt.

Jeg har fremdraget disse Ting, fordi jeg gerne vil konkludere deri, at Kommunern